

tum per modum stipendii applicare, et in recompensationem illius emolumenti quod posset accipere, aliquid posset exigere; sed illud non est vendere beneficium, ut sæpe dictum est.

39. *Instantia. — Solvitur.* — Dices: beneficiarius etiam non est dominus beneficii, nec potest illud transferre in alium; ergo non potest juste vendere illud, etiam ratione emolumenti temporalis, quia, ut venditio sit justa, non satis est, quod res tanti valeat, sed etiam necesse est ut qui illam vendit, dominium aut jus habeat ad vendendum illam. Respondetur non deesse plures auctores, qui censeant clericos beneficiarios esse dominos suorum beneficiorum, quia, licet non habeant omnino liberam et absolutam potestatem utendi illis, vel disponendi de illis suo arbitrio, habent tamen jus in illis, et specialem potestatem utendi illis. Sed non est hærendum in vocabulo; vocentur enim (si placet) usufructuarii, vel administratores perpetui; satis ergo est quod ad illos pertinet temporale emolumentum beneficii, ut privare se illo sit ex natura rei pretio æstimabile, si per se ac præcise spectetur; ex hoc ergo capite cessat injustitia. Quod vero non possit transferre immediate beneficium in alium, non obstat, quia ipsa renunciatio proprii commodi temporalis in favorem alterius, seu incommoditas temporalis, quæ inde renunciandi resultat, æstimabilis pretio est. Eo vel maxime quod is, qui emit, non plus exigit a venditore quam ipse possit conferre, et secundum talem rei qualitatem debet etiam pretium esse moderatum.

40. Sed instari potest, quia ille qui emit beneficium, nunc non acquirit cum effectu ipsum beneficium; ergo injuste ab illo exigitur pretium pro emolumento quod ille revera non consequitur. Propter hoc aliqui distinguunt, an emens beneficium sciat collationem esse nullam, necne; nam si sciat, voluntarie emit illud solum quod de facto fieri potest, sive jure teneat, sive non teneat; et hoc videtur clarum. Si autem ignoret vitium collationis, dicunt restituendum esse illi pretium, attenda rei natura, quia tunc involuntarie dat, quia non esset daturus, si sciret se non posse consequi beneficium. Ita sentit Ugol., Tab. 4, c. 2, § 1, in fin. Et potest sumi ex Glos. et Doctoribus, juncto textu in lege ultima, ff. de Conditionibus ob turpissimam causam. Sed nihilominus in præsentia materia non placet distinctio, quia principalis causa

accipiendi pretium in præsentia materia, est incommoditas quam patitur qui beneficium relinquit, et licet alterius acquisitio non sit valida, demissio de facto valida est, et ita vere subsistit causa accipiendi pretium, quam alter ignorare non potuit vel non debuit, et licet omnino ignoraverit, sibi imputet, nam alter juste posset se conservare indemnem, si solum naturale jus inspiciamus.

41. *Tertium corollarium.* — Tertio, principaliter infero monasterium recipiens simoniace aliquem ad religionem, non teneri ex natura rei ad restituendum pretium. Hoc probatur ex d. cap. ult. de Simonia, ubi declaratur talem simoniacam receptionem, si mentalis sit, non obligare ad restitutionem, quod ideo est, quia restitutio illa non debetur ex jure naturæ. Ratio vero est, quia illa receptio, licet spiritualis sit, habet adjunctum temporale onus æstimabile pretio, scilicet, sustentationem corporalem religiosi; ergo hæc ratione non fit injustitia, licet alias fiat simonia, sive illa sit ex natura rei, sive quia prohibita, juxta varias opiniones. Declaratur etiam, quia, si is qui dedit pretium, est ipse religiosus, præter alias rationes intervenit illa, quod omne jus ejus transit in religionem; si vero sit tertia persona, vel ipse religiosus ante professionem reliquit bona sua, et jura in alium transtulit per testamentum, nihilominus monasterium potest illud pretium, non ut pretium, sed ut stipendium sustentationis recipere; ergo non tenetur restituere, sed ad summum intentionem mutare. Subintelligenda vero hic est moderatio æquitatis, ut pretium non sit excessivum, ultra æquam æstimationem temporalis oneris seu alimentorum; nam tunc excessus esset restituendus, quia pro re spirituali, et sine alio justo titulo extorqueretur, juxta dicta in priori regula.

42. *Quartum corollarium.* — Quarto inferitur, qui vendit fundum habens conjunctum jus patronatus, et eo titulo carius vendatur, respectu habito ad temporales commoditates, quas secum afferre solet tale jus, et quibus privatur qui illud in alium transfert, non teneri ad restituendum pretium ex vi naturalis justitiæ. Probatur eisdem rationibus, quia illa etiam incommoditas vel commoditas est secundum se pretio æstimabilis, licet propter annexionem æstimari non debeat ex virtute religionis, quæ ad restitutionem non obligat. Idem censeo dicendum de quacumque re sacra, quæ antecedenter habet annexam rem materialem æstimabilem pretio, et vendi non

potest, etiam ratione materiæ, sine simonia, propter positivam prohibitionem. Nam si de facto vendatur, et committatur simonia, dummodo non excedatur in valore materiæ, non oritur obligatio restituendi, ut in chrismate vel oleo sancto, si supponamus prohibitam esse venditionem etiam materiæ. Idem censeo dicendum de quacumque resacra, etiam ut sacra est, si possessio ejus habeat temporalem commoditatem adjunctam, sive illa commoditas consistat in luero, ut solet esse in miraculosa imagine, sive consistat in aliquo speciali honore humano, vel voluptate peculiari, quam aliquis capit ex aliquo usu vel possessione talis rei. Nam si pro donatione talis rei aliquid exigit intuitu illius commoditatis, qua se privat propter alium, esto sit simonia, non erit injustitia, nec obligatio restituendi orietur, propter eandem rationem cum proportionem applicatam.

43. *An pretium accipi possit pro incommoditate carendi reliquia.* — *An fieri possit compensatio temporalis pro furto sacrorum?* — Majus mihi dubium est, an pro sola incommoditate spirituali quam quis patitur privando se reliquia, verbi gratia, vel grano benedicto, possit sine injustitia aliquam recompensationem postulare, esto non possit sine simonia; et consequenter ad restitutionem non teneatur, si illam acceperit. Aliquibus enim videtur non esse injustitiam, quia incommoditas illa est aliquid distinctum a re spirituali, et videtur esse compensabilis pretio. Declaratur: nam si ego habeam plura grana benedicta ejusdem rationis, vel plures agnos, licet multa ex illis donem, non patior incommodum; et ideo nec pro re, nec pro incommodo possum aliquid accipere; si autem unum tantum habeo, et a me petatur, patior incommodum, si me illo spoliem; ergo hoc titulo possum aliquid postulare sine injustitia, licet non pro re ipsa; nec inde sequetur quod possum sine simonia aliquid petere pro illo incommodo, quia propter annexionem non licet; cedit enim in irreverentiam rei sacre. Nihilominus oppositum censeo securius et verius, quia si incommoditas pure spiritualis est, natura sua non est pretio æstimabilis, alioquin non esset injustitia missam vendere distincto pretio ab stipendio, propter incommoditatem quam patior, privando me illo fructu quem alteri applico. Et satisfactiones propriæ de se essent vendibiles sine injustitia, quod non videtur probandum. Unde etiam censeo non posse aliquem, si per vim vel furtum, reliquiæ, grana

benedicta, vel alia hujusmodi sibi surripiuntur, temporalem compensationem pro illis exigere, vel occulte facere, si alia via non possit, quia esset simonia et non careret injustitia, quia illa esset virtualis quædam venditio.

44. *An simonia mentalis obliget ad restitutionem?* — Ultimo, ex dictis resolvitur facile illa quæstio valde controversa, an simonia mentalis obliget ad restitutionem; in qua Major, Henric., Adrianus, et Sot. indistincte affirmant. Et ad illos accedunt Joan. Med., C. de Rest., tract. de Usur., q. 4, § *Jam ad rationem*, et Barth. Med., in Sum., c. 14, § 21. Contrarium autem docet D. Thomas d. art. 6, ad 6; et ibi Cajet., et in Sum., verb. *Simonia*, ubi alii Summistæ, præsertim Sylvester. Item Navar., Covar., et Victor, cum multis Canonistis, locis supra citatis in 2 opin.; et Reoan., 1 p., c. 3; Petrus Navar., lib. 2 de Rest., c. 2, difficult. 11, a numero 390. Fundamenta vero utriusque sententiæ in his continentur, quæ in principio pro duabus sententiis relatis adduximus, et ideo necessarium non est illa repetere.

45. *Assertio prima.* — Nos autem breviter subdistinctione data respondendum esse censemus. Primo enim dicimus: quando pretium simoniæ sine injustitia accipitur, mentalis simonia non obligat ad restitutionem pretii. Probatur clare, quia talis simonia etiam si realis sit, non obligat ad restitutionem ex vi legis naturalis, ut ostensum est: ergo multo minus obligabit si sit tantum mentalis. Unde etiam obiter addere possumus talem simoniam simpliciter et absolute, nullo jure obligare ad restitutionem. Probatur, quia non obligat ex vi juris naturalis, ut ostensum est; nec etiam ex vi juris ecclesiastici, quia ubi jus Ecclesiæ imponit hanc obligationem ultra naturalem obligationem, id non facit nisi per modum pænæ; at vero pænæ ecclesiasticæ contra simoniam non cadunt in simoniam mentalem, ut supra ostensum est; ergo. Atque hæc ratio probat ulterius simoniam, in quacumque materia sit, et sive injustitiam involvat, sive non, si tantum mentalis sit cum opere subsecuto, non obligare ad restitutionem ex vi juris ecclesiastici, quidquid sit de alio jure. Et simili modo, si contingat, ex alio jure habere obligationem, illam non immutari nec alterari per leges ecclesiasticas, ut, verbi gratia, quod huic potius quam illi fiat restitutio, vel aliquid simile. Totum hoc patet, quia omnes dispositiones pænales circa simoniam, quæ sunt de jure ecclesiastico, non

cadunt in simoniam mentalem, ut supra ostensum est; omnes autem hæ dispositiones pœnales sunt, ut constat; ergo totum hoc. Et ad minimum probat e. ult. de Simon., de quo statim plura. Idemque sumitur ex c. *Tua nos*, eodem, ubi de dantibus et recipientibus intentione simoniaca dicitur: *Sine dubio apud districtum iudicem (qui scrutator est cordium, et cognitor secretorum) culpabiles judicantur.* Et prius dictum fuerat: *Nobis datum est de manifestis tantummodo judicare.* Idem sumitur ex cap. *Sicut tuis*, eodem, in fin., ibi: *Si excessus esset Ecclesie manifestus, quæ non iudicat de occultis, pœna essent canonica ferendi.*

46. *Secunda assertio.* — Dico secundo: quando simonia includit injustitiam, etiamsi mentalis sit cum opere subsecuto (ut loquimur), obligat ad restitutionem ex lege naturali, licet non obliget ex lege ecclesiastica. Probatur primo, quia omnis acceptio exterior de se injusta, et procedens ex intentione injusta, obligat ad restitutionem; sed talis est illa simonia, etiamsi mentalis sit, quia procedit ex intentione iniqua proportionata materiæ, et consequenter ex injusta intentione, et in re exequitur actionem injustam, et infert nocuum, accipiendo pecuniam contra justitiam; ergo obligat ad restitutionem. Secundo, probatur exemplo usuræ mentalis, quæ ad restitutionem obligat in conscientia, et ex jure naturali, ut definitur in c. *Consuluit*, de Usur., ubi Urbanus III satis declarat se loqui in foro conscientie, dicens: *In animarum iudicio.* Ergo idem est in simonia, de qua loquimur. Probatur consequentia, quia ratio cur usura obligat, est propter injustitiam; sed hæc locum habet in tali simonia; ergo. Ad quam rationem aliter Canonistæ, aliter Cajet., Navar. et Covar. respondent; sed omnes solutiones et differentie, quæ assignantur, necessario supponunt receptionem simoniacam non esse injustam, etiamsi alias turpis sit, receptionem autem usurarum esse injustam. Supposito autem contrario fundamento ex parte simoniæ, ut nos supponimus, nulla differentia assignari potest.

47. *Nonnullorum opinio.* — Scio aliquos Theologos tentasse negare usuram mentalem obligare ad restitutionem, ut Scot., 4, d. 13, q. 1, art. 2, conc. 4; et ibi Richard., 5, q. 5, et alii, qui videri possunt apud Cov. in Regul. *Peccatum*, 2 p., in principio, numero quarto et sequentibus. Sed hi auctores intelligendi sunt, quando usura ita est mentalis, ut exte-

rius nulla probabilis suspicio appareat, quod aliquid detur pro mutuo; sed vel mutuans ex conscientia erronea putat sibi dari pro mutuo et nihilominus vult accipere; vel certe, licet sciat sibi liberaliter dari, ita est affectus, quod si non daretur etiam pro mutuo, non mutaret; tunc enim usura est pure mentalis, et vera non habet opus externum, et ideo in re non obligat ad restitutionem; sed in priori casu obligabit ex conscientia erronea, donec deponatur conscientia; in posteriori autem casu simpliciter non obligabit; et idem est cum proportione in simonia. Nos autem non de hac usura vel simonia mentali loquimur, sed de illa quæ imperat actum externum, quia nimirum probabiliter aliquis credens dari pecuniam ut pretium injustum mutui vel rei sacræ, illud accipit. Et de hac dubitari non potest quin usura mentalis obliget ad restitutionem, id enim convincit et textus allegatus, et ratio facta. Et in hoc dicimus eandem esse rationem de mentali simonia injusta.

48. Et hinc obiter intelligitur hanc obligationem habere locum in pretio, non in acceptance rei spiritualis; et ideo fortasse auctores quæstionem hanc moverunt in pretio, et non in re spirituali, quia acceptio rei spiritualis, etiamsi simoniaca sit, nunquam est injusta in accipiente respectu dantis, ut diximus; deberet enim gratis recipere; et ideo non facit injustitiam recipiendo pro pretio, sed potius illam patitur. Et ideo nunquam tenetur ad restitutionem ex vi simoniæ realis, nedum mentalis, sed tenetur interdum rem dimittere ex jure positivo, quod non obligat in simonia mentali; qui autem recipit pretium, injustitiam committit, et ideo obligatur ex natura rei ad restitutionem, ac subinde talis obligatio cadit etiam in mentalem simoniam, qualem explicuimus.

49. *Explicatur textus capit. ultim. de Simonia.* — Solum potest contra hanc resolutionem applicari capit. ult. de Simonia, quia in eo absolute et sine distinctione negatur simoniam mentalem obligare ad restitutionem. Ad quem textum varie respondent auctores. Primo, respondent Adrian. et Sot., potius ex illo textu colligi, ex mentali simonia oriri obligationem restituendi, imo et resignandi spirituale acceptum simoniace, quia ibi dicitur *mandatum dispensandi extendi ad abbates, et ad resignationes spiritualium et temporalium, quæ nullo pacto, sed affectu animi utrinque acquiruntur.* Ita enim dicti auctores cons-

truunt litteram textus; imo Soto intelligit illam extensionem ad abbates active, id est, ut ipsi dispensare possint; non passive, scilicet, ut cum eis dispensari possit.

50. Sed totum hoc repugnat cum verbis et serie textus. Consultatio enim facta Pontifici videtur fuisse, an mandatum legato commissum, ut cum monachis dispensaret in ingressu simoniaco, extenderetur ad abbates; et de qua simonia esset intelligendum. Et respondet Pontifex in duabus clausulis: et in priori, ait extendi ad abbates, non ut ipsi dispensent, non enim illis mittebatur mandatum, sed ut cum eis dispensaretur, erant enim participes criminis; in secunda vero declarat pro simonia mentali, eos ad resignandum spiritualia vel temporalia non teneri. Unde non possunt illæ duæ clausulæ in unam confundi, nec verbum *extendi*, referri ad sequentia verba, scilicet, *et ad resignationes*, quia alias ultima verba textus, scilicet, *eos pro simonia hujusmodi non teneri*, superflua essent, nec possent cum superioribus construi. Igitur illæ sunt duæ declarationes, quæ diversis verbis explicantur; prior est, mandatum extendi ad dispensandum cum abbatibus; alia est pro simonia sine pacto commissa non teneri, etc. Et hoc convincit ratio quæ per parenthesis interponitur: *In quo casu, delinquentibus sufficit per solam penitentiam suo satisfacere creatori.* Ad quæ verba respondet Adrian., exclusivam, *solam*, non excludere restitutionem, sed mutationem loci et ordinationis, quam fieri oportet juxta decretum Concilii Lateran. Sed repugnat contextui, et destruit rationem, quia expresse in textu dicitur, in eo casu non teneri ad resignationem; et pro ratione redditur, quia sola penitentia sufficit; ergo si *solam* non excludit resignationes, inepta est ratio; illæ ergo potissimum excluduntur.

51. Hinc Bartholo. Medin. supra dixit, brevius responderi dicendo Pontificem secutum esse opinionem probabilem, sed probabiliorum esse contrariam. Brevior quidem, sed non prudentior expositio, quæ profecto a temeritate excusari non potest, tum quia est contra torrentem omnium Doctorum, qui in omni opinione semper studuerunt definitionem illam sustinere; tum etiam quia ibi Pontifex respondet ut Pontifex, et de re morali pertinente ad salutem animarum; ergo nullo modo potest dici falsum respondisse. Apparentius profecto alter Medin. respondet, Pontificem ibi locutum esse in ordine ad forum externum. Et ponderat differentiam inter illum

textum et cap. *Consuluit*, de Usur. Nam in cap. *Consuluit*, fuit consultus Pontifex in iudicio animarum, id est, in foro conscientie; in dicto autem capit. ult. fuit consultus in foro Ecclesie, scilicet in ordine ad dispensationem ecclesiasticam; et ita in priori respondit Pontifex declarando obligationem in conscientia; in posteriori solum declarat, quando simonia fuit sine pacto in solo affectu, etiamsi opus fuerit subsecutum, non indigere delinquentes dispensatione, sed sola penitentia. Quæ expositio, si necessaria esset, non careret probabilitate; verumtamen necessaria non est, et aliquam vim facit textui, quia simpliciter dicit ad resignationem non teneri; unde per solam penitentiam videtur excludere omnem restitutionem. Majorem vero vim infert textui Major supra, nam in summa exponit Pontificem loqui de illo qui prius habuit affectum emendi rem spiritualem, et postea mutavit mentem, et licite illam consecutus est. Quæ responsio et facit ridiculam decisionem, et est contra vim illorum verborum: *Nullo pacto, sed affectu animi præcedente, utrinque acquiruntur*, quæ aperte intelliguntur de acquisitione ex illo affectu proveniente. Item, ad quid esset necessaria penitentia de tali acquisitione, si absque culpa facta esset?

52. Hostiensis ergo, quem aliqui secuti sunt, respondet illam decisionem habere locum in mentali simonia contra jus humanum, non vero in ea quæ est contra jus divinum. Contra quam expositionem objiciunt Cajet. et alii, quia textus ille loquitur in simonia commissa in ingressu monasterii, quæ est contra jus divinum. Sed hæc impugnatio non urget, quia, licet simonia commissa in emptione aut venditione ipsius professionis, aut status religiosi, sit contra jus divinum, tamen aliquid recipere in illo ingressu prætextu paupertatis non est contra jus divinum, et prohibitio contraria est de jure ecclesiastico; et de simonia, seu receptione illi juri contraria loquitur aperte Gregorius IX, in dicto c. ult., ut patet ex illis verbis: *Secundum constitutionem generalis Concilii dispensares*; igitur ex hac parte non est rejicienda illa expositio. Imo in rigore (ut etiam Major fatetur) sufficeret illam decisionem veram esse in materia de qua loquitur, quia non dicit Pontifex, idem esse in omnibus aliis, nec de aliis fuerat consultus. Nihilominus tamen verum credo quod Hostiens. ait, in omni simonia mentali, in materia quæ solum est mala quia prohibita, habere verum illam decisionem, quia sola prohibitio titulo

religionis non facit actionem esse injustam, quæ de se talis non erat, ut supponitur. Posset tamen fieri injusta, si lex ecclesiastica non solum prohiberet actum, sed etiam annullaret receptionem: tamen hoc etiam in præsentibus non obstaret, quia hæc annullatio non comprehendit simoniam mentalem, ut supra ostensum est, et ideo universaliter est verum, simoniam mentalem, in materia solum mala quia prohibita, non obligare ad restitutionem. Quod autem omnis simonia mentalis contra jus divinum ad restitutionem obliget, non credo esse universaliter verum, quia potest interdum committi sine injustitia, ut in materia beneficii. Unde etiam de simonia reali in tali materia, diximus non obligare semper ad restitutionem ex solo jure naturali, sed ad summum ex ecclesiastico, ut dicemus capit. sequenti; ergo mentalis in eadem materia nullo modo obligabit, quia non ex jure naturali, eadem seu majori ratione, nec ecclesiastico, quia non punit simoniam mentalem, ut sæpe dictum est.

53. *Vera responsio.* — Oportet ergo respondere, decisionem illam habere locum, et in materia in qua data fuit responsio, et in quacumque alia in qua fuerit similis ratio, non autem ubi fuerit dissimilis. In ingressu ergo religionis, licet simonia committatur, non tamen habet necessario injustitiam annexam, et ideo si mentalis sit, nullo modo obligat ad restitutionem, etiam suppositis legibus Ecclesiæ, quod in illa decisione maxime intenditur. Idem ergo erit in omni simonia non inferente injuriam ei a quo pecunia recipitur, sive sit contra jus humanum tantum, sive etiam contra divinum. Ubi autem fuerit receptio pretii non tantum simoniaca, sed etiam injusta, licet mentalis simonia sit, orietur obligatio restituendi, non ex lege ecclesiastica (quod in illo cap. et in aliis negari potuit), sed ex naturali jure, quod nullibi negatur. Vel aliter (et in idem redit) in illo casu de simonia in religione, etiamsi intentio fuerit prava, retineri potest pecunia, quia non deest titulus justus ad retinendum, scilicet, et ad alendum religiosum, et ad sustentanda onera status illius, et ideo mutata intentione tollitur pravitas, et ita per solam poenitentiam potest venia delicti comparari. Idem ergo erit in omni simonia mentali, quæ similis rationis fuerit, ut re vera est, quoties receptio pecuniæ non est injusta; eritque talis simonia simpliciter immunis a restitutione, non obstantibus etiam legibus ecclesiasticis. Hoc enim est

semper addendum, et præ oculis habendum, tum ut aliquid speciale dicatur de simonia mentali, quod non sit commune reali; tum etiam ut intentioni illius capit. ultimi satisfiat. At vero, quando simonia est injusta, nullus superest titulus justus ad retinendam pecuniam, et ideo obligat ad restitutionem, et ad illam non extenditur decisio illius capit. ultimi, nisi quoad hoc, quod illa etiam sub legibus ecclesiasticis punientibus non comprehenditur, sed per jus naturale metienda est.

CAPUT LX.

AN PRETIUM SIMONIACE COMPARATUM EX JURE ECCLESIASTICO SIT IN CONSCIENTIA RESTITUENDUM ANTE SENTENTIAM, ET QUI?

1. Hæc quæstio solum habet locum in illis casibus, in quibus diximus pretium hoc non esse obnoxium restitutioni ex vi solius naturalis juris, quia ubi jus naturale obligat ad restituendum, clarum est non esse expectandam sententiam judicis; nam ipsa conscientia satis eam profert. Unde neque est necessaria lex ecclesiastica id præcipiens, quia naturalis obligatio satis superque est, cum sit divina. Atque hinc colligo, solum habere locum præsentem quæstionem in simonia in ordine, beneficio, aut ingressu religionis, nam si hæc obligatio restituendi interdum nascitur ex solo jure ecclesiastico, solum est per modum cujusdam poenæ per illud jus impositæ, ut per se constat; dictum est autem supra, ecclesiasticas poenas, quæ ipso facto et ante sententiam incurruntur propter simoniam, solum habere locum in illis tribus materiis; ergo idem dicendum est de hac restitutione. Unde, licet aliqui dicere voluerint hanc obligationem restituendi pretium, inductam esse per Ecclesiam in omni reali simonia, in quacunque materia, nullo jure probare id possunt, et ex dicendis a fortiori constabit non ita esse. In aliis ergo materiis, supponimus ut veram partem negantem, et de cæteris inquirimus, et primo ac præcipue dicemus de materia beneficii, et inde facile constabit de reliquis.

2. *Prima opinio absolute negans.* — Est igitur prima opinio, absolute negans venditorem simoniacum beneficii teneri in conscientia ad restituendum pretium acceptum, donec per judicem privetur. Pro hac sententia refertur D. Ant., 2 p., tit. 2, c. 5, quia ibi generaliter dicitur turpiter acquisita non esse necessario restituenda, sed tantum ex consilio, quando non

sunt per injustitiam accepta. Quod etiam asseruit Navar., in Man., c. 17, n. 30, cum aliis quos allegat; sed immerito adducitur Anton., nam expresse addit exceptionem, *nisi in casibus a jure expressis*, et adjungit, *ut in simonia*. Et idem sensit Nav., et alii ab ipso relati, ut videbimus. Quocirca opinio hæc destituta est auctoribus; quantum enim reperire potui, solus Ugolin. illam defendit sub quibusdam distinctionibus (de quibus infra), Tab. 4, c. 2, § 1, in fin.; et suadetur primo, quia nullum est jus ecclesiasticum obligans ipso facto ad hanc restitutionem; ergo non obligat in conscientia ante judicis condemnationem. Probat consequentia ex generali principio, quod lex poenalis non obligat ad poenam ante judicis condemnationem, nisi expresse declaret; hæc autem lex, si datur, poenalis est quoad hanc partem, ut constat ex dictis capit. præcedenti. Antecedens autem probatur, quia tria jura adducuntur pro illis tribus materiis, quæ non videntur satis probare. Primum est cap. *De hoc*, de Simon., ubi Papa dicit principes vel patronos, qui pecuniam acceperant, non potuisse illam retinere tuta conscientia; id autem non probat, quia illud dictum non videtur fundatum in culpa simoniæ, sed in hoc quod bona illa fuerant data de bonis ecclesiæ, ab illo qui episcopatum ejus ambierat, ut ex textu colligitur. Et similiter non probat c. *Veniens*, eod., nam ibi præcipitur restitui pecunia ei qui dederat, quod non præcipitur, si ille vere simoniam commisisset; præcipitur ergo illi restitui, quia per deceptionem et potentiam fuerat extorta. Denique non probat capit. ult., eod., nam ex illo ad summum sumitur argumentum a contrario sensu, quod non est efficax præsertim ad inducendam tam gravem poenam ante sententiam, cum etiam possit textus ille commode intelligi de obligatione median- te sententia. Secundo argumentor, quia non apparet cui facienda sit illa restitutio ex sola conscientie obligatione, quia non debet fieri ei qui dedit, ut omnes fatentur; et ratio est, quia ille qui dedit, quantum est in se, voluntate sua abdicavit a se dominium talis pecuniæ; ergo nisi impediatur per aliquam legem, voluntas illa habuit suum effectum, quandoquidem (ut supponitur) impleta fuit causa propter quam dare voluit illam pecuniam, et alter voluntarie illam accepit. Lex autem ecclesiastica non impedit quominus voluntas largientis sit efficax quoad hunc effectum abdicandi a se dominium, quia hoc cederet in favorem simoniaci, quem Ecclesia non præ-

tat nec intendit, ut per se constat; ergo cum ille voluntarie abdicaverit a se dominium, non potest manere obligatio ex justitia ad restitutionem illi faciendam; ergo neque ad restituendum alicui alteri, ut Ecclesiæ, vel pauperibus, etc., quia neque alii habent jus ad talem pecuniam, neque obligatio ad restituendum alteri solet oriri, nisi in casibus in quibus res erat restituenda priori domino, et illi fieri non potest, vel quia ignoratur, vel propter aliud legitimum impedimentum, ut supra dictum est.

3. *Prima assertio.* — Nihilominus dicendum est primo, pecuniam acceptam pro venditione beneficii, seu electionis aut præsentationis, etc., in foro conscientie restituendam esse ante omnem sententiam: unde cum hæc obligatio non sit ex vi solius juris naturalis, concluditur esse ex institutione seu lege ecclesiastica. Hæc assertio sumitur ex D. Thoma, d. art. 6, ad 4, ubi eodem modo loquitur de pecunia, sicut de fructibus simoniace acceptis; et principalem partem fundamentalem ejus supponunt omnes citati in c. præced., pro utraque sententia; nam omnes admittunt hanc obligationem; unde qui negant esse de jure naturali, necessario sentiunt esse de jure positivo, et expresse id docet Ant. supra, et tit. 1, c. 5, § 7; et Sylv., verb. *Simoniam*, q. 20; et Navar., d. c. 17, n. 32; Palud., d. q. 5; Med., C. de Rest., q. 20, ad 3; Burg., tract. de Irregula., 6 p., tit. de Sim., n. 19; Redo., 1 p., c. 3 et 4, et 4 p., c. 8; Glossa et Doctores, in d. c. *De Hoc*, et d. c. *Veniens*. Probari autem solet hæc sententia ex illo generali principio, quod turpiter recepta a dante etiam ob turpem causam, non debent manere apud recipientem; sed talia sunt accepta per simoniam; ergo qui recipit pecuniam, non potest illam retinere; debet ergo illam restituere. Major sumitur ex jure civili, in leg. 3, et leg. *Si ob turpe*, ff. de Condict. ob turpem causam, et in leg. 2, C. eod., et in l. *In hæredem*, in princ., ff. de Calumniator. Quod civile jus non contradicit canonico, imo cedit in favorem ejus, et ideo etiam in simonia locum habet. Hæc autem ratio licet optime probet juste posse puniri simoniacum in amissione pecuniæ quam accepit, imo in dupla quantitate, ut dicitur in c. *Audivimus*, de Sim., non tamen probat ipso facto esse illa privatum propter solam turpitudinem receptionis; nam in illis legibus solum dicitur esse ab illo extorquendam, utique per fiscum seu judicium, juxta leg. *Fiscus*, ff. de Jure fisci; nunquam